

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/179/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201211
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014201211.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: H. X., bytom H. X, W., zastúpeného Mgr. Andrejom Maarom, advokátom so sídlom Dunajská 6, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP1-2014/04542/MUC zo dňa 07. mája 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 152/2014-25 zo dňa 18. júna 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 152/2014-25 zo dňa 18. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP1-2014/04542/MUC zo dňa 07. mája 2014, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. OU-BA-OVVS2-2013/03274, Pr-1725/1-2013-PG/P44 zo dňa 19. novembra 2013, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1, písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 15. mája 2013 v čase okolo 03.30 h, v Bratislave, na rohu ulíc Obchodná - Výsoká napadol U. P. najskôr verbálne slovami: „Ty pirôžkár pojebaný, pod' sem, dám ťa zatvoriť! Okradol si ma.“ a následne aj fyzicky tak, že ho chytil oboma rukami za oblečenie na krku a začal ho škrtiť, čím mu spôsobil viditeľné zranenia a to modriny a odreniny v oblasti krku, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrenie, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním. Za tento priestupok

správny orgán žalobcovi uložil pokutu vo výške 99 € ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16 €.

Krajský súd dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci správneho orgánu na ďalšie konanie. Konštatoval, že správne orgány postupovali v súlade so správnym poriadkom, vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku, t.j. každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom vykonané dôkazy boli postačujúce na prijatie záverov o naplnení skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1, písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Mal za to, že správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. Ďalej uviedol, že hodnotením zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu nezistil logické, vecné ani právne pochybenia. Žalovaný správny orgán sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej a vysporiadal sa aj s námietkami žalobcu uvedenými v odpore.

Krajský súd preskúmaním pripojeného administratívneho spisu zistil, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý nebol spochybnený ani tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe. Uviedol, že prvostupňový správny orgán po tom, čo žalobca podal odpor proti rozkazu o uložení sankcie, predvolal listom zo dňa 14. augusta 2013 svedka U. P., svedka U. M. (zásielka sa vrátila správneho orgánu s poznámkou „adresát neznámy“), práp. S. Y. a obvineného H. X. - žalobcu, ktorého zároveň upovedomil o termíne výsluchu svedkov. Opätovne bol predvolaný U. M. a N. N. bol predvolaný listom zo dňa 05. septembra 2013, o čom bol žalobca upovedomený na ústnom pojednávaní dňa 16. septembra 2013. Súd prvého stupňa sa v preskúmvanej veci jednoznačne stotožnil s právnym posúdením veci žalovaným, keď správny orgán z výpovedí svedkov pred správnym orgánom (U. P., S. Y., U. M., N. N.) mal jednoznačne preukázané, že žalobca spáchal skutok proti občianskemu spolunažívaniu tým, že U. P. povedal hanlivé a vulgárne slová „Ty pirôžkár ..., pod' sem, dám Ťa zatvoriť! Okradol si ma.“ a následne ho chytil oboma rukami za oblečenie na krku a začal ho škrtiť. Žiaden z prítomných svedkov nepotvrdil tvrdenie U. P., že obvinený ho mal udierať päťami do oblasti tváre, a že mu nadával do „negrov“ a „cigánov“, a teda žalobca nebol uznaný vinný za to, že by päťou udieral U. P. do tváre, a ani za to, že by mu bol povedal slová ako „neger“ či „cigán“, nakoľko takéto konanie žalobcovi nebolo preukázané.

Zdôraznil, že samotný žalobca sa priznal k tomu, že U. P. držal za bundu pod krkom, aby neušiel, snažil sa ho zadržať aj s použitím násilia, nakoľko ho táto osoba mala v minulosti okradnúť. Rovnako sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že ktokoľvek môže obmedziť osobnú slobodu iného v prípade, ak bola táto osoba pristihnutá pri páchaní trestného činu alebo bezprostredne po ňom za podmienky, že je to potrebné na zaistenie jej totožnosti, zabránenie úteku, zabezpečenie dôkazov alebo zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. V danom prípade však neboli splnené podmienky na to, aby žalobca obmedzil osobnú slobodu U. P., nakoľko ten nebol pristihnutý pri páchaní trestného činu a ani bezprostredne po ňom. Súčasne uviedol, že správny orgán tiež správne vyhodnotením všetkých dôkazov dospel k záveru, že U. P. v medziach nutnej obrany v zmysle § 2 ods. 2, písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. primeraným spôsobom odvracal útok žalobcu na záujem chránený zákonom. Z použitia vulgarizmu a fyzického útoku je zrejmé, že takéto konanie žalobcu bolo spôsobilé narušiť občianske spolunažívanie.

Ďalej konštatoval, že žalobca bol na prvostupňový správny orgán riadne predvolaný a bolo vyhovené jeho žiadosti o odklad výsluchu. Tiež mu bola daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia, príp. navrhol jeho doplnenie, ktorú možnosť žalobca aj využil. Dňa 05. septembra 2013, t.j. deň, na ktorý bol predvolaný žalobca a aj svedok Y., žalobca pred prvostupňovým správnym orgánom uviedol, že žiada o preloženie svojho výsluchu na deň 16. september 2013 z dôvodu zaneprázdnenosti svojho právneho zástupcu, ale nenamietal, že svedok Y. bol vypočutý dňa 04. septembra 2013, resp. neuviedol, že má na neho nejaké otázky. Následne dal do pozornosti, že dňa 16. septembra 2013 boli žalobca so svojím právnym zástupcom poučení, že na deň 30. septembra 2013 je predvolaný svedok N. N.. Dňa 03. októbra 2013 bolo žalobcovi prostredníctvom

jeho právneho zástupcu doručené upovedomenie v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku o tom, že sa môže pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia, príp. navrhnúť jeho doplnenie. Dňa 17. októbra 2013 sa na správny orgán dostavil žalobca so svojim právnym zástupcom a správny orgán uviedol, že bol oboznámený s celým spisovým materiálom, a že žiada o dopočutie svedka Y. Uvedený bol prvostupňovým správnym orgánom opakovane predvolaný na deň 07. novembra 2013, o čom bol žalobca tiež prostredníctvom právneho zástupcu písomne upovedomený. Právny zástupca žalobcu zaslal dňa 06. novembra 2013 v čase o 22:05 h prvostupňovému správny orgán e-mail, v ktorom ospravedlnil seba z osobných dôvodov a aj obvineného zo zdravotných dôvodov z neúčasti na výsluchu tohto svedka. Správny orgán však toto ospravedlnenie neakceptoval, pretože neboli špecifikované konkrétne zdravotné problémy a ani nebolo predložené žiadne potvrdenie od lekára, že sa žalobca nemôže zúčastniť výsluchu svedka Y. Zároveň v ospravedlnení neboli uvedené závažné dôvody, pre ktoré sa žalobca, resp. jeho právny zástupca nemohli dostaviť na správny orgán. Ďalej uviedol, že prítomnosť žalobcu pri výsluchu svedka Y. je jeho právo, čo žalobca nevyužil, hoci prvostupňový správny orgán svedka predvolal a svedok sa riadne vo vytýčenom termíne na správny orgán dostavil. Svedok Y. dňa 07. novembra 2013 nebol opakovane pred prvostupňovým správnym orgánom vypočutý, hoci sa riadne dostavil, neboli teda vykonané žiadne nové dôkazy, s ktorými by žalobca nebol oboznámený. Preto súd prvého stupňa neprisvedčil námietke žalobcu, že mu bolo odňaté právo konať pred správnym orgánom.

Zároveň konštatoval, že prvostupňový správny orgán a aj žalovaný pri určení druhu sankcie prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania, na okolnosti za ktorých bol spáchaný, keď sa žalobca priestupku dopustil na verejne prístupnom mieste, ako aj na mieru zavinenia, keďže žalobca konal úmyselne. Ďalej správny orgán prihliadol na pohnútky žalobcu a na jeho osobu, nakoľko tento bol v posledných piatich rokoch žalovaným právoplatne postihnutý za obdobný priestupok v štyroch prípadoch. S ohľadom na uvedené súd prvého stupňa dospel k záveru, že správny orgán žalobcovi uložil sankciu - pokutu v adekvátnej výške a považoval ju za primeranú.

Žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko zastával názor, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietal, že poškodený U. P. pred niekoľkými rokmi zobral z pokladne žalobcu peniaze bez jeho vedomia, ktoré mu už nikdy nevrátil, a aj napriek riadne podanému trestnému oznámeniu zo strany žalobcu nebol poškodený nikdy vypočutý, ani potrestaný. Ďalej uviedol, že keď poškodeného žalobcu po nejakom čase zbadal, bežal za ním po ulici, a keď ho dobehol došlo medzi nimi ku vzájomnému zápaseniu, ktoré však začalo verbálnym osočovaním. Zdôraznil, že útok začal poškodený. Tvrdil, že žalobca chytil poškodeného tak, aby ho zadržal do príchodu polície, avšak nie je pravdou, že by ho mal držať za oblečenie. Mal za to, že v danom prípade bola obrana p. U. P. celkom zjavne neprimeraná a bola určená na ochranu jeho osobných individuálnych záujmov. Ďalej namietal, že z výpovede svedkov je zrejmé, že žalobca p. U. P. chytil za golier na bunde s úmyslom zavolať políciu a odovzdať im páchatel'a trestného činu krádeže. Dodal, že súčasne je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že žalobcu napadol kamarát p. U. P., a to tak, že naňho zozadu skočil a žalobca utrpel zranenia, ktoré si na rozdiel od poškodeného vyžiadali lekárske ošetrenie. Tvrdil, že priestupok nespáchal, keďže úmysel žalobcu mal smerovať výlučne k tomu, aby bol zadržaný páchatel' krádeže, a aby bol odovzdaný polícii.

Rovnako tak namietal, že v predmetnej veci boli porušené práva žalobcu na spravodlivý proces, a to tým, že záverečné prejednanie priestupku a rozhodnutie o postihu za priestupok sa uskutočnilo v neprítomnosti obvineného z priestupku. Poukázal na skutočnosť, že výsluch svedka Y. sa mal podľa predvolania, ktoré bolo doručené žalobcovi, uskutočniť dňa 05. septembra 2013, avšak keď sa žalobca na tento termín dostavil, správny orgán o tom neurobil žiadny záznam, a na mieste oznámil žalobcovi, že výsluch svedka vykonal v jeho neprítomnosti dňa 04. septembra 2013. Žalovanému vyčítal, že opakovaný výsluch správny orgán nevykonal a prihliadal na dôkaz výsluchom svedka zo dňa 04. septembra 2013, hoci tento úkon urobil v inom čase ako oznámil písomne žalobcovi. Ďalej uviedol, že skutočnosti, ktorými krajský súd odôvodňoval správny postup správneho orgánu pri výsluchu svedka Y. dňa 07. novembra 2013 sú irelevantné, nakoľko práva žalobcu na spravodlivý proces boli porušené

tým, že správny orgán prihladal na dôkaz, pri ktorom boli práva žalobcu na spravodlivý proces porušené, a to výsluch dňa 04. septembra 2013, o ktorom žalobca nebol upovedomený. Následne zdôraznil, že v stanovený termín správny orgán ústne oznámil žalobcovi a jeho právnenému zástupcovi, že výsluch už vykonal v inom čase. Súčasne namietal, že o výsluchu svedka Y. nebola spísaná žiadna zápisnica. Doplnil, že nebol informovaný ani o výsluchu svedka N. dňa 30. septembra 2013. Taktiež nemal možnosť sa oboznámiť so zápisnicou z výsluchu svedka Y. zo dňa 17. októbra 2013. V uvedenom žalobca videl odňatie práva konať pred správnym orgánom tým, že v priebehu konania boli vykonané procesné úkony, o ktorých nebol upovedomený.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 152/2014-25 zo dňa 18. júna 2015 potvrdil, nakoľko sa s jeho závermi v plnej miere stotožnil. Uviedol, že odvolanie žalobcu je obsahovo takmer totožné so žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave dňa 21. júla 2014, ku ktorej sa žalovaný vyjadril listom zo dňa 11. augusta 2014, pričom na tomto naďalej trvá.

K námietke žalobcu o neprimeranosti obranného konania p. P. žalovaný uviedol, že predmetom priestupkového konania bolo konanie žalobcu, nie konanie p. P.. Ďalej k námietke žalobcu týkajúcej sa výsluchu svedka Y. žalovaný podrobne zopakoval skutočnosti uvedené už vo vyjadrení k žalobe, pre ktoré mal uvedenú námietku za nedôvodnú. Vo vzťahu k námietke žalobcu o tom, že o výsluchu svedka Y. nebola spísaná žiadna zápisnica, hoci to zákon ukladá, žalovaný poukázal na Stanovisko Konzultačného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pre aplikáciu správneho poriadku zo dňa 02. februára 2009 č. 22, z ktorého vyplýva, že správne orgány sú povinné vyhotovovať zápisnice z pojednávania pred správnym orgánom aj v prípade, ak sa riadne predvolaní účastníci naň nedostavia, alebo ak správny orgán koná v neprítomnosti účastníkov. Súčasne sa vyjadril, že zo spisového materiálu vyplýva, že p. Y. vystupoval v predmetnej priestupkovej veci v pozícii svedka, pričom svedok v zmysle § 72 zákona č. 372/1990 Zb. nemá v priestupkovom konaní postavenie účastníka konania. Doplnil, že dňa 05. septembra 2013 sa na prvostupňový správny orgán dostavil obvinený, čiže správny orgán nekonal v neprítomnosti účastníka konania. Súčasťou prvostupňového spisového materiálu je zápisnica o výpovedi svedka Y. zo dňa 04. septembra 2013, kedy vypovedal v neprítomnosti obvineného. Preto uviedol, že nie je zrejmé, aká zápisnica mala byť podľa vyjadrenia žalobcu spísaná, keď svedok Y. vypovedal dňa 04. septembra 2013, nie dňa 05. septembra 2013.

Ku námietke žalobcu, že nebol informovaný o termíne výsluchu svedka N., vytýčeného na deň 30. septembra 2013, uviedol, že žalobca bol o tejto skutočnosti upovedomený prvostupňovým správnym orgánom dňa 16. septembra 2013.

Ohľadom tvrdenia žalobcu, že prvostupňový správny orgán o výsluchu svedka Y. nespísal dňa 17. októbra 2013 zápisnicu, resp. ak ju spísal, žalobca nemal možnosť sa s ňou oboznámiť, a teda ide o procesné pochybenie správneho orgánu, sa vyjadril, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by svedok Y. vypovedal pred správnym orgánom dňa 17. októbra 2013. Dodal, že dňa 17. októbra 2013 sa na správny orgán dostavil žalobca so svojim právneným zástupcom a správnemu orgánu uviedol, že bol oboznámený s celým spisovým materiálom, a že žiada o dopočutie svedka Y.. Svedok Y. bol prvostupňovým správnym orgánom opakovane predvolaný na deň 07. november 2013, o čom bol žalobca prostredníctvom právneho zástupcu písomne upovedomený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. októbra 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmava zákonnosť právoplatných správnych rozhodnutí a o to išlo aj v predmetnej veci, tzn. že súdne konanie nepredstavuje „predĺženie“ resp. „pokračovanie“ správneho konania. Aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je v správnom súdnictve nevyhnutné prihliadať na špecifiká vyplývajúce z postavenia právomocí všeobecných súdov, ktoré nie sú pri preskúvaní zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi skutkovými, ale súdmi, do právomocí ktorých patrí predovšetkým preskúmania právnych otázok týkajúcich sa postupu a rozhodnutia tohto orgánu (I. ÚS 217/2015).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočností účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom preskúmacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OOP1-2014/04542/MUC zo dňa 07. mája 2014, ktorým bolo podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-BA-OVVS2-2013/03274, Pr-1725/1-2013-PG/P44 zo dňa 19. novembra 2013.

Prvostupňový správny orgán v I. časti výroku rozhodnutia uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1, písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že dňa 15. mája 2013 v čase okolo 03.30 h, v Bratislave, na rohu ulíc Obchodná - Vysoká napadol U. P. najskôr verbálne slovami: „Ty pirôžkár pojebaný, pod' sem, dám ťa zatvoriť! Okradol si ma.“ a následne aj fyzicky tak, že ho chytil oboma rukami za oblečenie na krku a začal ho škrtiť, čím mu spôsobil viditeľné zranenia a to modriny a odreniny v oblasti krku, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrovanie, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním. Za tento priestupok správny orgán žalobcovi uložil pokutu vo výške 99 € ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16 €.

Podľa § 49 ods. 1, písm. d/ zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch, za priestupok podľa odseku 1, písm. a/ možno uložiť pokutu do 33 €, za priestupok podľa odseku 1, písm. b/ až d/ a písm. f/ pokutu do 99 € a za priestupok podľa odseku 1, písm. e/ pokutu do 331 €.

Odvolací súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany žalobcu. Protiprávne konanie žalobcu, ktorým došlo k spáchaniu priestupku je vo výroku prvostupňového rozhodnutia ako aj v rozhodnutí o odvolaní

vymedzené dostatočne určite. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v oboch rozhodnutiach bolo náležite vyhodnotené hodnotenie dôkazov. Teda ani odvolaciu námietku žalobcu, ktorá spočíva v tvrdení, že žalovaný na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nie je možné považovať za opodstatnenú.

Podľa § 34 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a obhliadka. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2007, sp. zn. 2Sž-o-KS/92/2006).

Rovnako tak nemohol odvolací súd prisvedčiť ani námietke žalobcu, že priestupok nespáchal, keďže jeho úmysel mal smerovať výlučne k tomu, aby bol zadržaný páchateľ krádeže, a aby bol odovzdaný polícii. Vo vzťahu k uvedenému považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejmé a preukázané, že sa uvedeného ublíženia na zdraví a iného hrubého správania tak, ako boli opísané v prvostupňovom rozhodnutí, nedopustil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má naopak z administratívneho spisu za preukázané, že sa uvedeného konania dopustil, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených svedeckých výpovedí jednoznačne dospel k záveru, že nemôže mať žiadne pochybnosti o ich vierohodnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zo strany žalobcu došlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Za neopodstatnenú pokladá aj odvolaciu námietku, že v predmetnej veci bolo žalobcovi odňaté právo konať pred správnym orgánom, a to tým, že žalovaný vykonal výsluch svedkov Y. a N. bez prítomnosti žalobcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že dokazovanie bolo náležite vykonané a vyhodnotené, pričom v hodnotení dôkazov tak, ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v

prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že žalobca sa s názorom krajského súdu nestotožňuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.